

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI CHÍN

MẠC ĐẠI TIÊN SINH CẢM NGƯỜI NGHĨA HIỆP

Sáng hôm sau thuyền đi về hướng Tây. Lệnh Hồ Xung bảo nhà dò cho thuyền đi sát vào bờ để đề phòng Bạch Giao bang tập kích.

Nhưng thuyền đi tới địa giới tỉnh Hồ Bắc vẫn không thấy động tĩnh gì. Mấy bữa sau này, Lệnh Hồ Xung rất ít trò chuyện với quân đệ tử phái Hằng Sơn. Một tối thuyền dừng lại, chàng liền lên bờ một mình ngồi uống rượu cho say khướt mới về.

Một hôm thuyền qua Hạ Khẩu liền rẽ sang hướng Bắc đi ngược giòng sông Hán Thủy. Đến tối thì dừng lại ở bờ sông này cắm thuyền ở bến Kê Minh gần một thị trấn nhỏ. Lệnh Hồ Xung lại lên bờ.

Bến Kê Minh chỉ lèo tèo độ hai chục nhà bán quán. Lệnh Hồ Xung vào một quán rượu uống mấy cân, chàng chợt nhớ tới điều chi liền hỏi:

- Không hiểu thương thế tiểu sư muội đã khỏi chưa? Hai vị sư thư Nghi Chân và Nghi Linh đem linh dược của phái Hằng Sơn đưa đến thì chắc là trị khỏi vết kiếm thương của nàng rồi. Còn Lâm sư đệ không hiểu thương thế ra sao? Nếu Lâm sư đệ bị thương nặng quá không chữa khỏi được thì nàng sẽ ra sao?

Nghĩ tới đây Lệnh Hồ Xung không khỏi kinh hãi tự mắng thầm:

- Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung! Người thật là một kẻ tiểu nhân dê hèn! Tuy người muốn cho tiểu sư muội mau lành mà trong thâm tâm người lại mong Lâm sư đệ thương thế trầm trọng mà chết đi ư? Chẳng lẽ Lâm sư đệ chết rồi, tiểu sư muội sẽ cùng người gả nghĩa trăm năm?

Chàng cảm thấy một nỗi thê lương khôn tả, uống hết mấy bát rượu lớn nữa rồi tự hỏi:

- Không hiểu kẻ nào đã hạ sát Lao Đức Nặc và bát sư đệ? Người ám toán Lâm sư đệ là ai? Hối ôi! Phái Hoa Sơn liên tiếp thiệt hại nhiều người làm cho nguyên khí bị tổn thương khá nặng. Tình trạng sư phụ cùng sư nương gần đây ra sao?

Lệnh Hồ Xung lại bung bát rượu lên uống một hơi cạn sạch. Trong tiểu điểm này không có đồ nhắm. Chàng liền móc lấy mấy quả chanh muối bỏ vào miệng nhai.

Đột nhiên phía sau có người thở dài nói:

- Hối ôi! Bọn trai thiên hạ mười kẻ có đến chín là phường bạc hạnh.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh lại xem ai vừa nói thì dưới ánh đèn leo lét trong tiểu điểm ngoài chàng ra chỉ còn một người ngồi trong góc nhà bên cạnh chiếc bàn gỗ đang gục đầu xuống bàn. Trên bàn này cũng đặt một hồ rượu. Người kia áo quần lam lũ có vẻ quê mùa cục mịch, không phải hạng người văn nhã.

Lệnh Hồ Xung bỏ mặc họ, lại rót rượu ra uống. Lúc chàng cầm bát rượu lên thì trong hồ đã hết sạch rồi. Bỗng nghe thanh âm kia lại cất lên:

- Người ta vì người mà bị giam cầm vào nơi tối tăm ẩm đạm không thấy ánh mặt trời. Thế mà người suốt ngày là cà vào nơi sơn phấn, tiểu cô nương cũng được, bà ni

cô trọc đầu cũng hay, bà già cũng tốt, cóc, nhái, ếch ương chấp chi nhặt nhạnh. Than ôi! Đáng buồn thật là đáng buồn!

Lệnh Hồ Xung biết người kia có ý châm chọc mình, nhưng chàng cũng chẳng buồn ngoảnh đầu lại, chàng tự hỏi:

- Người kia là ai? Hắn bảo người ta vì người phải giam cầm vào chỗ tối tăm ảm đạm không thấy mặt trời có phải là hắn nói Doanh Doanh không? Tại sao Doanh Doanh lại bị người ta giam cầm?

Chàng để ý muốn nghe thêm mấy câu nữa thì người kia lại nói:

- Những kẻ chẳng có liên quan gì thì lại thích gây vào những chuyện không đâu. Họ nói những gì liều mạng để cứu người. Anh này đòi làm trưởng toán, chú kia cũng đòi dẫn đạo. Người vẫn chưa cứu ra được còn bọn mình tranh dành nhau, đánh đấm nhau đến trời sập đất thẳm. Thật là một bọn hồ đồ. Trên chốn giang hồ này lắm việc khiến cho lão gia không muốn nhìn đến nữa.

Lệnh Hồ Xung vẫn không ngoảnh đầu lại. Chàng lộn ngược người đi đến ngồi đối diện với người kia. Tay vẫn còn cầm chén rượu chàng nói:

- Tại hạ có nhiều điều chưa rõ, mong lão huynh chỉ giáo.

Người kia vẫn gục xuống bàn không ngừng đầu lên đáp:

- Hỡi ôi! Phong lưu bao nhiêu là tội nghiệp bấy nhiêu! Bọn cô nương, ni cô phái Hằng sơn đến nay chắc là phải gặp kiếp nạn trọng đại.

Lệnh Hồ Xung bở vĩa đứng dậy xá dài nói:

- Lệnh Hồ Xung này xin bái kiến tiền bối. Mong rằng tiền bối đừng hà tiện lời chỉ giáo.

Đột nhiên chàng thấy người kia để dựa dưới chân bàn một cây hồ cầm dây đàn này đã thành màu vàng thẫm dường như đã lâu năm lắm. Chàng động tâm tự nhủ:

- Ta biết lão này là ai rồi!

Đoạn chàng lạy phục xuống nói:

Vãn bối là Lệnh Hồ Xung may mắn được bái kiến Mạc sư bá ở phái Hành sơn. Vừa rồi đệ tử thật là thất lễ.

Người kia ngừng đầu lên. Cặp mắt sáng như điện nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung. Lão chính là Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh, chủ môn phái Hành sơn.

Lão đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Lệnh Hồ đại hiệp! Cách xưng hô sư bá, lão phu không dám đâu. Mấy bữa nay đại hiệp vui thú lắm nhỉ?

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Xin Mạc sư bá soi xét cho! Đệ tử vâng lệnh Định Nhân sư bá đi theo các vị sư thư, sư muội phái Hằng sơn đến chùa Thiếu Lâm. Đệ tử tuy là kẻ không biết gì, nhưng quyết chẳng bao giờ dám mảy may thất lễ với các vị sư thư, sư muội phái Hằng sơn.

Mạc Đại tiên sinh thở dài nói:

- Mời đại hiệp ngồi xuống đây. Sao đại hiệp lại không biết trên chốn giang hồ người ta bàn tán xôn xao? Thật là lẩm chuyện.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười đáp:

- Văn bối hành động càn rỡ, không biết tự kiểm điểm, ngay bản môn còn chẳng thể dung nạp thì những lời bàn ra tán vào trên chốn giang hồ văn bối còn lòng dạ nào mà để ý tới nữa.

Mạc Đại tiên sinh cười lạt hỏi:

- Người đã can tâm mang tiếng là con người lãng mạn thì người ngoài chẳng hơi đâu mà nhắc tới làm chi. Nhưng thanh danh phái Hằng sơn gìn giữ được đã đến mấy trăm năm nay cũng vì một tay người mà tan thành mây khói, chẳng lẽ người cũng không động tâm chút nào ư? Trên chốn giang hồ người ta đồn đại âm ỹ lên rằng người là một gã trai tơ ăn chung ở lộn với một lũ cô nương cùng ni cô phái Hằng sơn. Đừng nói mấy chục cô gái đang độ xuân xanh hơ hớ bị người phá hoại danh tiết, mà cả đến... mấy vị lão sư thái khổ tâm tu luyện, một niềm gìn giữ giới luật thâm nghiêm, họ cũng đem ra làm trò cười. Vậy thì người... thật là tệ quá.

Lệnh Hồ Xung nghe Mạc Đại tiên sinh nói tới đây, chàng không nhịn được nữa nẩy bật người lên như cái lò xo.

Tay nắm chặt đốc kiếm, chàng hỏi:

- Không hiểu kẻ nào đã phao ngôn, thốt ra những lời vô sỉ hoang đường này? Xin Mạc sư bá nói cho đệ tử hay.

Mạc Đại tiên sinh hỏi lại:

- Người muốn đi tìm giết bọn họ chăng? Trên khắp giang hồ số người nghị luận vụ này chẳng có một vạn thì cũng đến tám nghìn. Liệu người có giết hết được không? Chà! Người ta khen người hồng phúc tày trời, chứ có bảo người là hạng kém cỏi tồi tàn đâu?

Lệnh Hồ Xung ngồi thừ ra tự trách:

- Mình hành động bừa bãi, chẳng nhìn trước ngó sau, chỉ cốt sao không thẹn với lương tâm, thành ra để tổn hại đến thanh danh phái Hằng sơn, từ trên xuống dưới đều mang tiếng như nhuốc. Bây giờ biết làm thế nào?

Mạc Đại tiên sinh lại buông tiếng thở dài rồi đổi giọng ôn hòa.

- Đã năm hôm nay, đêm nào ta cũng lên thuyền do thám...

Lệnh Hồ Xung "ủa" lên một tiếng rồi than thầm:

- Mạc sư bá lên thuyền do thám năm đêm liền mà mình chẳng biết tí gì. Thế thì thực là kém cỏi.

Mạc Đại tiên sinh nói tiếp:

- Ta thấy đêm nào người cũng để nguyên áo dài lại đằng sau lái thuyền nằm ngủ. Đừng nói đến chuyện chẳng dám tơ hào vô lễ với quần đệ tử phái Hằng sơn, ngay một câu chót nhả cũng không có. Lệnh Hồ huynh ơi! Chẳng những người không phải là tên lãng tử vô hạnh mà đúng là một bậc quân tử một niềm thủ lễ. Những vị cô nương

nguyệt then hoa nhường, cũng không làm cho người rạo rức tâm hồn. Chẳng những không rạo rức trong một đêm mà thôi, cả mấy chục đêm, người vẫn giữ được thủy chung như nhất. Người quả là một chàng nam tử hán, một bậc đại trượng phu cổ kim hiếm có. Mạc Đại ta đây thật phục chịu người sát đất.

Lão giờ ngón tay cái bên phải lên, nắm bàn tay trái lại đấm xuống bàn đánh "binh" một cái rồi tiếp:

- Này này! Mạc mỗ kính mừng người một chung.

Lão vừa nói vừa cầm hồ rót rượu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời Mạc sư bá truyền dạy khiến cho tiểu diệt rất lấy làm sợ hãi. Chẳng qua là tiểu diệt không động tâm trước nữ sắc, mà là tiểu diệt nhận thấy không thể động tâm được. Chẳng dẫu gì Mạc sư bá, lắm có lúc phiên muện tiểu diệt lại lên bờ tìm vào kỹ viện kêu mấy ả chuốc chén hoặc múa hát cho khuây khỏa nỗi lòng. Còn đối với việc các vị sư muội đồng đạo ở phái Hằng sơn thì khi nào dám vô lễ?

Mạc Đại tiên sinh cười ha hả nói:

- Có quang minh lỗi lạc như thế mới đáng là nam tử trượng phu. Ngày Mạc mỗ vào trạc hai mươi nếu gặp cơ hội kề cận bao nhiêu cô trẻ măng nõn nà như vậy, mà bảo giữ mình ngọc sáng gương trong thì không được đâu. Hiếm có! Thật là hiếm có! Cạn chung đi nào!

Hai người cùng nâng chung rượu lên uống một hơi cạn hết, rồi nhìn nhau mà cười.

Lệnh Hồ Xung thấy hình dạng Mạc Đại tiên sinh chẳng khác người phiêu bạt giang hồ, quần áo phong phanh, không ra phường chưởng môn một phái oai danh lừng lẫy giang hồ, nhưng khi lão đảo luồng nhãn quang liền lộ vẻ anh hùng. Có điều nét mặt tinh anh chỉ thoáng lộ ra nháy mắt rồi lại tắt ngay, trở lại thái độ một trang hán tử lâu ngày dầy dạn phong trần. Chàng tự nhủ:

- Định Nhân sư thái, chưởng môn phái Hằng sơn lòng dạ từ bi, tướng mạo hiền hòa. Thiên môn đạo trưởng, chưởng môn phái Thái sơn đầy vẻ uy nghiêm trịnh trọng. Chưởng môn phái Tung Sơn là Tả Lãnh Thiên niêm nở vui tươi. Ân sư ta là bậc quân tử trang nhã. Còn Mạc sư bá đây bề ngoài cục mịch chẳng khác một kẻ dân thường ở thôn quê, mà thật ra cũng là một nhân vật tài ba lỗi lạc. Tóm lại cả năm vị chưởng môn trong Ngũ nhạc kiếm phái mỗi người một vẻ song đều là những nhân vật thâm trầm. Lệnh Hồ Xung này so với các vị chẳng khác gì cái bị cỏ, thật không bén gót.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Khi ta ở Hồ Nam đã nghe đồn người ăn ở lẫn lộn với bọn ni cô phái Hằng sơn rất lấy làm quái dị. Ta thậm trách Định Nhân sư thái là một nhân vật đạo đức đến thế mà sao lại để cho bọn môn hạ làm như vậy? Sau ta nghe người ở Bạch Giao bang nói cho hay hành tung của các người, nên mới rượt theo tới đây. Ngày người làm náo động trong viện Quân Ngọc ở Hành sơn, khi ấy ta tưởng người là một tên ham mê tử sắc. Sau ta thấy người hết lòng trợ giúp cho Lưu Chính Phong sư đệ, từ đó ta sinh lòng hảo cảm với người, và có ý rượt theo người tìm lời phải trái khuyên nhủ, không ngờ

người lại là một tay giang hồ nghĩa hiệp. Ta được lão đệ là một tay anh hùng như vậy thì may biết chừng nào! Tuyệt quá! Tuyệt quá! Nào! Chúng ta lại uống cạn ba chung nữa!

Lão dứt lời rót rượu ngồi đối ẩm với Lệnh Hồ Xung.

Mạc Đại tiên sinh, con người phiêu bạt giang hồ, uống mấy chung rượu vào bụng rồi, trong lòng cao hứng hào khí lên mây. Lão kêu lấy rượu liên tiếp. Có điều tử lượng của lão so với Lệnh Hồ Xung hãy còn thua xa. Lão mới uống có bảy tám chung mặt đã đỏ gay. Lão nói:

- Lệnh Hồ lão đệ! Ta biết người bình sinh rất thích uống rượu chả có gì để kính mừng người, chỉ bồi tiếp người uống thêm mấy chung rượu nữa. Ha ha!

Trong võ lâm chả có mấy người được Mạc Đại tiên sinh bồi rượu. Ngày trước trên cuộc đại hội ở Tung Sơn, chiếu trên nhất có Đại Tung dương thủ Phí Bân. Nhưng lão là con người khoáng đạt có một không hai, nên Mạc Đại tiên sinh càng trông càng ngứa mắt. Khi ấy tiên sinh không uống một giọt rượu.

Lão hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Con người như Phí Bân ngày trước, miệng nói không lời khiêm tốn. Tính người xấu xa hết sức. Người nghĩ có tức không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Dạ! Thừa sư bá, chính thế! Hạng người ấy không biết tự lượng lại còn ngang tàn bá đạo, chung qui gặp kết quả chẳng ra gì.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Sao ta nghe đồn đột nhiên hấn mất tích, không hiểu lạc lõng nơi đâu mới thật là kỳ.

Hôm ấy ở ngoài thành Hành sơn, Lệnh Hồ Xung chính mắt đã trông thấy Mạc Đại tiên sinh thi triển kiếm pháp thần diệu, hạ sát Đại Tung dương thủ Phí Bân. Lão cũng trông thấy chàng ở bên, mà sao bây giờ lão lại nói mấy câu này? Nhưng chàng không muốn nhắc lại.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Những môn hạ phái Tung Sơn hành động cao thâm khôn lường. Không chừng lão Phí Bân hiện giờ đang ẩn cư ở trong một sơn động nào đó tại núi Tung Sơn để tu luyện kiếm pháp cũng nên.

Mạc Đại tiên sinh mắt chiếu ra những tia hào quang xảo quyệt. Lão tủm tỉm cười, vỗ bàn la lên:

- Té ra là như thế! nếu không có lão đệ nhắc nhở thì ta nghĩ vỡ đầu óc cũng không ra nguyên nhân. Lệnh Hồ lão đệ! Vì lẽ gì mà lão đệ trà trộn vào ở chung với phái Hằng sơn? Nhâm tiểu thư ở Ma giáo đối với người bằng một mối tình tha thiết. Người chớ có nên phụ lòng nàng.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Mạc sư bá coi xét cho. Tiểu đệ thất vọng vì trường tình nên chuyện nam nữ đã nhạt phèo chẳng còn thiết tha gì nữa.

Chàng nói đến đây lòng như se lại, vì chàng chợt nhớ tới tiểu sư muội Nhạc Linh San qua những chuyện trước kia mà nước mắt đầm đìa. Đột nhiên chàng nổi lên chàng cười rộ, đồng đặc nói:

- Tiểu đệ diệt muốn lánh bụi trần, xuất gia đầu Phật, nhưng lại sợ người xuất gia phải chịu giới luật nghiêm khắc không được uống rượu nên không dám làm hòa thượng ha ha...

Tuy chàng cười rộ mà tiếng cười chứa bao nỗi thê lương khôn tả.

Sau một lúc, chàng liền tường thuật gặp ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân, Định Dật trong những trường hợp nào, chàng kể cả việc mình đã ra tay viện trợ nhưng bằng một giọng tự nhiên thừa thốt.

Mạc Đại tiên sinh tròn mắt trông hồ rượu ngơ ngẩn xuất thần, hồi lâu lão mới nói:

- Tả Lãnh Thiên có ý muốn thôn tính bốn phái, hợp thành một phái lớn để tiện cùng phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang chia ba chân vạc đứng ngang hàng với họ. Mưu kế bí mật của lão đã nẩy ra từ lâu, tuy lão giấu kín trong góc lòng, nhưng ta cũng nhìn ra một chút manh mối. Mẹ kiếp! Lão đã chẳng để cho Lưu sư đệ của ta rửa tay gác kiếm lại còn ngấm ngấm giúp đỡ phe kiếm tông phái Hoa Sơn để tranh đoạt chức chủ môn của Nhạc tiên sinh. Hành động của lão đại khái như vậy không ngờ lão còn lớn mật làm càn, dám ra mặt hạ thủ phái Hằng sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không phải lão ra mặt đâu, mà lão đã cho người giả mạo là bọn Ma giáo muốn bức bách phái Hằng sơn vào bước đường cùng để phái này đành chịu bó tay mà ưng thuận lời đề nghị của họ.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Đúng thế! Hẳn đi một nước cờ này còn để đối phó với Thiên Môn đạo trưởng chủ môn phái Thái sơn. Ma giáo tuy tàn độc nhưng cũng chưa tàn độc bằng Tả Lãnh Thiên. Lệnh Hồ huynh đệ! Bây giờ lão đệ không ở phái Hoa Sơn nữa, đi du sơn ngoạn thủy, không ai ngờ rằng cuộc khác gì tấm thân bạc nổi mây ngàn, bất tất phải nghĩ đến chuyện chính giáo, ma giáo gì nữa. Ta khuyên lão đệ đừng làm hòa thượng mà cũng chẳng cần thương tâm, cứ đi cứu Nhâm tiểu thư ra lấy thị làm vợ là xong. Kể khác không đến uống rượu mừng thì mặc họ. Mạc Đại ta một mình cũng đi mừng người ba chung. Con mẹ nó. Sợ cóc gì?

Mạc Đại tiên sinh có lúc ăn nói rất văn nhã, có lúc lại chêm vào mấy câu thô tục. Lão làm chủ môn như vậy kể ra có chỗ không đường bệ.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Lão này tưởng mình thất tình vì Doanh Doanh thì mặc lão. Còn việc tiểu sư muội cũng không tiện nhắc tới nữa. Chàng liền hỏi:

- Mạc sư bá! Sư bá có biết vì lẽ gì mà phái Thiếu Lâm lại bắt giữ Nhâm tiểu thư không?

Mạc Đại tiên sinh miệng há hốc ra, hai mắt trợn ngược, vẻ mặt ra chiều kinh dị hỏi lại:

- Phái Thiếu Lâm vì lẽ gì bắt giữ Nhâm tiểu thư? người hỏi ta vì lẽ gì ư? Người không biết thực hay là biết rồi mà có ý giả vờ. Vụ này trên giang hồ ai ai cũng biết. Người... người còn hỏi nữa ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Mấy tháng trước đây tiểu diệt bị giam cầm nên mọi việc giang hồ không hiểu chi hết. Nhâm tiểu thư có hạ sát bốn tên đệ tử phái Thiếu Lâm là vì tiểu diệt mà ra. Về sau không hiểu năng sơ hở thế nào mà bị tăng nhân phái Thiếu Lâm bắt giữ.

Mạc Đại tiên sinh đáp:

- Người nói thế thì ra thực tình không biết rõ căn nguyên. Trong mình người bị nội thương kỳ dị, không thuốc nào chữa được. Ta nghe nói hàng ngàn hảo hán thuộc phe bàng môn tả đạo tụ tập ở Ngũ Bá Cương, vì họ muốn lấy lòng Nhâm tiểu thư mà đền chữa thương cho người. Kết quả là mọi người đều chịu bó tay có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế!

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Vụ này làm chấn động giang hồ. Họ bảo thành lời Lệnh Hồ Xung không biết phúc khí nhà gã đến thế nào mà được thánh cô là Nhâm đại tiểu thư ở Hắc Mộc Nhai coi gã bằng cặp mắt xanh. Dù thương thế gã không chữa khỏi được nhưng cũng chẳng uống một đời...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đây chắc là sư bá nói giỡn rồi.

Chàng nghĩ bụng:

- Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu tuy có lòng tốt nhưng vì lo hành động lỗ mãng để cho công việc tiết lộ đồn đại khắp giang hồ. Trách nào mà Doanh Doanh chẳng tức giận.

Mạc Đại tiên sinh hỏi:

- Về sau tại sao người lại khỏi bệnh được? Có phải người tu luyện thần công Dịch Cân Kinh của phái Thiếu Lâm không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải đâu. Sự thực phương trượng chùa Thiếu Lâm là Phương Chứng đại sư có lòng tốt, dốc dạ từ bi, không nghĩ gì đến tật xấu ngày trước, đã ưng thuận đem môn nội công tối thượng của phái Thiếu Lâm truyền cho tiểu diệt mà chỉ vì tiểu diệt không muốn cải tâm trí quy đầu phái Thiếu Lâm. Vì lẽ đó mà thần công của phái này không thể truyền cho người ngoài, tiểu diệt đành cố phụ tâm lòng tử tế của Phương Chứng đại sư.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Phái Thiếu Lâm là núi Thái sơn là sao bắc đầu trong võ lâm. Khi đó người bị trục xuất ra khỏi phái Hoa Sơn, chính là lúc đáng cái đầu phái Thiếu Lâm đó là cơ duyên ngàn năm một thuở mà sao người không chịu, ngu ời lại không nghĩ cả đến mạng sống của mình nữa là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu điệt từ thuở nhỏ nhờ ân sư cùng sư nương thu dưỡng thì dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền. Tiểu điệt chỉ mong có ngày ân sư nghĩ lại cho tiểu điệt hối mình dối lổi, trùng hồi bản phái, quyết chẳng khi nào tham sống sợ chết cái đầu phái khác.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu nói:

- Có lý! Nội thương người chữa được là nhờ ở cơ duyên khác rồi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thế!

Mạc Đại tiên sinh chú ý nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Giữa phái Thiếu Lâm và người vốn không có mối liên quan. Người của Phật tuy lấy từ bi làm gốc, nhưng cũng không thể đem thần công tối thượng của bản môn truyền thụ cho người ngoài một cách khinh xuất. Người có biết vì lẽ gì mà Phương Chứng đại sư lại đem Dịch Cân Kinh định truyền thụ cho người không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó tiểu điệt không biết thực, mong rằng sư bá chỉ giáo cho.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Được rồi! Mọi người trên chốn giang hồ đều nói là: hôm ấy Nhâm tiểu thư ở Hắc Mộc Nhai công người trên lưng đến chùa Thiếu Lâm, cầu kiến phương trượng để xin người cứu mạng cho người rồi nàng để tùy ý phái Thiếu Lâm xử trí, muốn giết muốn mổ, nàng quyết chẳng chau mày.

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng giật mình lên làm đổ cả năm chung rượu lớn. Toàn thân chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chân tay run bần bật chàng nói:

- Vụ này... vụ này...

Rồi chàng đầu óc hỗn loạn, nghĩ lại ngày trước người chàng mỗi ngày một yếu dần. Chàng còn nhớ lại một đêm nằm mơ thấy Doanh Doanh nhìn chàng khóc lóc rất thảm thiết. Nàng nói: "Mỗi ngày người một suy nhược. Ta... ta... Giọng nàng nói đầy vẻ thiết tha khiến lòng chàng cảm kích đến hộc máu tươi rồi ngất đi không biết gì nữa. Khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong một gian phòng ở chùa Thiếu Lâm và Phương Sinh đại sư đã phí bao nhiêu tâm lực để cứu chàng.

Chàng không biết tại sao mình lại đến chùa Thiếu Lâm, cũng chẳng hiểu Doanh Doanh lạc lõng nơi đâu.

Nay chàng nghe Mạc Đại tiên sinh thuật chuyện mới biết là Doanh Doanh đã xả thân để cứu mình. Bất giác nước mắt chạy quanh rồi nhỏ xuống tong tong.

Mạc Đại tiên sinh thở dài nói:

- Vị Nhâm tiểu thư kia tuy xuất thân ở nơi Ma giáo nhưng đối đãi với người một dạ chí thành, thật khiến cho người ta phải kính phục. Bọn Tân Quốc Lương, Dịch Quốc Tử, Hoàng Quốc Bách và Giác Nguyệt thiền sư là bốn vị đại đệ tử phái Thiếu Lâm đều bị chết về tay nàng. Nàng đã dẫn thân đến chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên khó có hy vọng sống mà trở về. Nhưng vì việc cứu người, nàng đã chẳng nghĩ gì tới bản thân nữa. Phương Chứng đại sư không muốn giết nàng vì thế, nhưng cũng không thể buông tha nàng được mà còn cầm tù ở trong sơn động phía sau chùa Thiếu Lâm. Bọn thuộc hạ của thánh cô có biết bao nhiêu là người. Có thể nói Nhân mã cả tam sơn Ngũ nhạc đều muốn cứu nàng thoát ra. Ta còn nghe nói mấy tháng nay chùa Thiếu Lâm chẳng có một ngày nào được yên ổn. Số người bị bắt ít ra có đến hơn trăm.

© [HQD](#)